

BERECZKI KÁROLY

Maradunk

Se szeri, se száma manapság a kopjafa állításoknak. Kárpát-medence szerte, de a nagyvilág más pontjain is ma már csaknem valamennyi ünnepünket kopjafa állítással és ökümenikus szenteléssel kötjük össze. Jól is van ez így: a kopjafába vésett motívum a magyar lélek tükre és a szépteremtő szorgalom évezredes bizonytsága. Van azonban egy kopjafa Gyergyószentmiklós főterén, amely olyan fontos üzenetet sugall a szemlélőnek, hogy nem lehet szó nélkül hagyni.

A talapzat fölött néhány centire nagybetűkkel van vészték be: MARADUNK. A fáma szerint Bajna György, a város költő-újságírója adta az ötletet. Úgy is értelmezve, hogy a huszadik század örvényében sodródó magyarságot megtartja, túlélésre és továbbfejlődésre noszogatja a székely akarat. Üzeni, hogy a székely számára is az igazi szülőföld a Kárpát-medence, amelynek minden szegletében otthon kell lennie a magyar életnek.

Számomra azt üzeni ez a szerény, cserefából faragott gyergyói kopjafa, hogy ha maradunk, akkor vagyunk! Megmaradtunk. Ahogyan voltunk és leszünk is, ha magyaros összefogással vetünk gátat a mindenkor ránkdeselkedő létsorvasztó indulatoknak. Maradunk, mint ahogy szikláról a Nap felé kacsintva marad a havasi gyopár, marad a Hargita fölötti felhőket csipkéző napsugár, s a Szejké vizében az ínyhúzó, kénes íz. Maradunk, mint az Alföld végtelen horizontja, mint a Hortobágy délibábjá, a Dunántúl dombjai, a Balaton szelíd vihara, a Csallóköz fölötti bársonyos szívárvány, Bodroghöz árvíz mosta falvai, Munkács büszke vára és a késmárki vörös templom kriptája. Maradunk, mert marad a szó, az anyától tanult, és marad a minta, amelyet fába és a lélek szorgalma, vagy a pentaton dallam a magyar népdalokban. A gyergyószentmiklósi kopjafára magyarul vészték fel a megmaradás ígét. Ez a magyar nyelv egybeötvöző mágikuma. Az édes magyar anyanyelv, amely ezer esztendő pusztulás, keveredés, vegyülés után is él, romlatlanul fejlődik és szókészlete gyarapodik. Úgy is mondhatnánk, hogy tető alá hozta ezt a Kárpát-medencében élő szedett-vedett népeiséget. Nyelvünk életfa szivóssága, mindent betöltő ereje és hőmpölygése, mindent befogadó és magyarító szókincese, pompás lírai zamata, felhőtlen üdesége, a kimondhatatlant is kimondó szószátyársága, komor fukarsága, pajkosan noszogató házsártossága a legbiztonságosabb fogódzó ahhoz, hogy a maradást magyar étellel béleljük. Népünk pusztult bizony ezer esztendő tragikus sodrában, de nyelve megmaradt és romlatlanul fejlődik tovább. Olyan talány ez, mint államiságunk makacs túlélése is. Pusztai kóróként, nyíló tavirózsaként, magányos suttogásokban, tiltások árnyékában, bölcsőkbe számúzve, torkokba fullasztva, avar alá taposva és nyolcfele szaggatva él

és gyakorolja(ná!) a magyarság fölötti főhatóságát. Igyekezvén egybetartani ezt a trianoni galádsággal szétszabdalt népességet, amely a világnak ezen a parányi részén magyarnak vallja magát. És mindenütt, 53 országban szétszóródva, de lelki egységben imádkozva.

Jelenti azt is ez a gyergyószentmiklósi kopjafa, hogy a tőlünk „örökölt” Kárpát-medencei utódállamokban a területtrablóknak közös forгатókönyve van a magyar gyűlöletre és az intoleráns pökhendiségre. Természetesen a Trianonnal elkövetett történelmi igazságtalanság felülvizsgálatától való páni félelem táplálja ennek az agresszív kirekesztősdinek a tüzét. Milyen kár és közös jövőnket kilátástalanító, hogy „szomszédaink” közül sokan milliárdokat költenek homogén nemzetábrándok és hamis történelmi mítoszok, ifjú nemzedékek lelkét mérgező talmi legendák gyáiraire... Ahelyett, hogy a történelmi és gazdasági hátrány mihamarabbi leküzdésére törekednének, elfogadva nekik nyújtott megbocsátó kezünket. Pedig számtalan példa van arra, hogy ha okosan, józanul politizálnak és beemelik a magyar (még ha kisebbségi is) szakértelmet az ország mindennapos áramába, akkor hetek, hónapok alatt át lehet lépni az etnikai különbségek határait.

Ilyen üzenetű kopjafákat állítanék a Vereckei-hágótól Sopronkőhidáig, Trencséntől Zimonyig, Lendvától Ungvárig, Dévénytől Brassóig. Mindenütt, ahol még magyarul ejtik a szót. Maradunk mi, Kárpát-medence és a nagyvilág magyarjai akkor is, ha az Európai Unió hóna alatt vagyunk. Óceánok zúgásából is kihallszuk a magyar ige: MARADUNK!

